

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

R. L., DIC: ...,

místem podnikání P., R. 1718/16,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,

se sídlem Brno, Masarykova 31,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2015, č. j. 21692/15/5300-22441-711458

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 5. 8. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 6. 2015, č. j. 21692/15/5300-22441-711458, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 5495077/14/2003-25201-108440, - výzva ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem.

V inkriminované věci jde o zákonnou povinnost ručení za nezaplacenou daň z přidané hodnoty, (dále jen „DPH“). Dlužník – společnost Caimen development s.r.o., IČ: 289 82 681, se sídlem Praha 3, Kubelíkova 1224/42, podala dne 24. 9. 2012 (tedy opožděně, když zákonná lhůta marně uběhla dne 25. 7. 2012) přiznání k DPH za II. čtvrtletí 2012, v němž vykazala vlastní daňovou povinnost ve výši 190.105 Kč, která nebyla v zákonné lhůtě uhrazena. Podle § 171 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, správce daně vydal dne 10. 9. 2014 pod č. j. 5495077/14/2003-25201-108440, výzvu ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ve výši 38.000 Kč adresovanou R. L., který od dlužníka koupil dne 15. 6. 2012 osobní automobil VW Passat Variant za částku 190.000 Kč bez DPH, 20% DPH bylo 38.000 Kč. Kupující zaplatil částku v hotovosti a obdržel příjmový doklad.

2. Před vydáním výzvy ručiteli správce daně marně vyzýval dlužníka k zaplacení daňového nedoplatku. Nejprve dne 22. 10. 2012 vydal správce daně exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu dlužníka vedeného u UniCredit Bank Czech Republic, a.s. Dlužník byl vyzván k projednání daňového nedoplatku, ale nedoplatek neuhradil.
3. Následně dne 10. 9. 2014 správce daně vydal výzvu ručiteli k zaplacení nedoplatku ručitelem a vyzval tak ručitele k uhrazení daňového nedoplatku dlužníka ve výši 38.000 Kč, proti níž ručitel podal dne 10. 9. 2014 odvolání.
4. Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 6. 2015, č. j. 21692/15/5300-22441-711458. V odůvodnění odvolání žalovaný mj. uvedl, že předmětem sporu je otázka, zda odvolatel věděl nebo vědět mohl a měl, že daň uvedená na daňovém dokladu nebude úmyslně zaplacená. Konstatoval, že zakotvení ručení do oblasti správy DPH vychází z čl. 205 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, jehož cílem je zavedení podpora činnosti správců daně v boji proti daňovým únikům. Dále odkázal na ustanovení § 109 a § 108a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.
5. Žalovaný vysvětlil pojmy „věděl nebo vědět měl a mohl“. V této souvislosti provedl tzv. „znalostní test“ ohledně vědomosti určitých skutečností. Žalovaný konstatoval, že dne 15. 6. 2012 uzavřeli dlužník jako prodávající a odvolatel jako kupující kupní smlouvu o koupi ojetého osobního automobilu zn. VW Passat Variant za cenu 190.000 Kč + DPH 20% ve výši 38.000 Kč. Téhož dne vystavil dlužník daňový doklad č. 2012040 s datem zdanitelného plnění ke dni 15. 6. 2012 v celkové výši 228.000 Kč, včetně 20% DPH ve výši 38.000 Kč. Výsledná daňová povinnost dlužníka za zdaňovací období II. čtvrtletí 2012 nebyla uhrazena. Správce daně pristoupil k vymáhání a vydal exekuční příkaz, který nabyl právní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

moci dne 21. 11. 2012. Následně dne 15. 8. 2013 zaslal správce daně dlužníkovi předvolání ohledně projednání jeho daňového nedoplatku, na což dlužník nereagoval. Dne 6. 9. 2013 vyzval správce daně dlužníka k podání prohlášení o majetku, na tuto výzvu rovněž dlužník nereagoval a daňový nedoplatek nezaplatil.

6. Správce daně zjistil, že v době uskutečnění zdanitelného plnění dne 15. 6. 2012 byl jediným jednatelem a společníkem dlužníka Mgr. R. L., LL. M., MBA – odvolatel.
7. Z uvedených skutečností žalovaný dovodil, že odvolatel věděl nebo alespoň měl a mohl vědět, že daň uvedená na daňovém dokladu č. 2012040 nebude zaplacená.
8. Žalovaný dále uvedl, že dlužník je k DPH registrován od 1. 12. 2009, ve zdaňovacích obdobích II. a IV. čtvrtletí 2011 ve svých daňových přiznáních k DPH vykazoval nadměrné odpočty, přičemž za zdaňovací období I., II. a III. čtvrtletí 2012 vykazoval dlužník v daňových přiznáních k DPH daňové povinnosti, které nikdy neuhradil. Od zdaňovacího období IV. čtvrtletí 2012 dlužník nepodává daňová přiznání. Účetní rozvaha dlužníka není zveřejněna ve veřejném rejstříku. Dlužník podle veřejných rejstříků nevlastní žádný nemovitý majetek. Rovněž nebylo zjištěno, že by nějakým hmotným nebo nehmotným majetkem disponoval.
9. Na základě uvedených skutečností žalovaný konstatoval, že byl prokázán úmysl poskytovatele předmětného zdanitelného plnění, tj. dlužníka, nezaplatit DPH uvedenou na daňovém dokladu č. 2012040.
10. Poté žalovaný vypořádal odvolací námitky odvolatele jako nedůvodné.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 6. 2015, č. j. 21692/15/5300-22441-711458.
12. Žalobce uvedl, že od dlužníka koupil dne 15. 6. 2012 osobní automobil VW Passat Variant za částku 190.000 Kč bez DPH, 20% DPH bylo 38.000 Kč. Kupující zaplatil částku v hotovosti a obdržel příjmový doklad. Žalobce nesouhlasil se stanovenou výší DPH.
13. Žalobce namítal, že žalovaný chybně doručoval, a že při nesprávném doručování nelze uplatnit fikci doručení, namítal hybné doručování podle § 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ač mělo být doručováno podle § 4 téhož zákona.
14. Žalobce namítal, že osmidenní lhůta pro vyjádření uplynula až dne 15. 7. 2014.
15. Žalobce namítal, že žalovaný se nevypořádal s jeho vyjádřením ze dne 15. 7. 2015, ač bylo podáno včas, a vydal rozhodnutí před tímto datem.
16. Žalobce namítal, že dne 7. 7. 2015 úřednici Mgr. K. S., které sdělil, že je nemocný a nemoc trvá. Současně předložil lékařská potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti, na což žalovaný nijak nereagoval.
17. Žalobce tvrdil existenci důvodu pro navrácení věci v předešlý stav. Nesouhlasil s odůvodněním nevyhovění žádosti. Namítal, že žalovaný měl v této věci rozhodnout samostatným rozhodnutím, resp. alespoň samostatným výrokem v rámci žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Žalobce namítal, že není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že dlužník nechce DPH zaplatit.
19. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 9. 2015 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K námitce, že nebylo řádně doručováno, uvedl, že v tomto případě bylo správně doručováno. Námitky žalobce z pozdně podaného vyjádření byly fakticky i v rámci rozhodnutí o odvolání relevantně vypořádány. Zcela zásadní považoval především skutečnost, že tyto hmotněprávní námitky nebyly shledány jako důvodné, a nemohly tak zvrátit výrok napadeného rozhodnutí, ani kdyby byly podány včas, a ani po následném vyhodnocení, jak jej žalovaný učinil dne 29. 7. 2015 prostřednictvím sdělení č. j. 25038/15/5300-711458.
20. Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo ve dne 28. 8. 2018, při nichž účastníci setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Městský soud v Praze ověřil z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, že R. L., nar. xxx, byl jediným jednatelem společnosti Caimen development s.r.o., IČ: 289 82 681, v období od 15. 12. 2011 do 5. 12. 2012, a společníkem téže společnosti v období od 6. 2. 2012 do 18. 2. 2012.
23. *Podle § 42 daňového řádu osobě, která má zpřístupněnu datovou schránku, se doručuje elektronicky podle jiného právního předpisu.*
24. *Podle § 37 daňového řádu*
 - (1) *Osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna požádat správce daně o navrácení lhůty v předešlý stav.*
 - (2) *Správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí.*
 - (3) *Žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty.*

25. Podle čl. 205 směrnice Rady 2006/112/ES v situacích uvedených v člancích 193 až 200, 202, 203 a 204 mohou členské státy stanovit, že za odvod daně ručí společně a nerozdílně jiná osoba než osoba povinná odvést daň.

26. Podle § 108a zákona o DPH

(1) Oprávněný příjemce, kterému vznikla povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit v souvislosti s přijetím vybraných výrobků z jiného členského státu, ručí za nezaplacenou daň z dodání tohoto zboží třetí osobě osobou, která toto zboží pořídila z jiného členského státu, ledaže prokáže, že přijal veškerá opatření, která od něj mohou být rozumně požadována, aby ověřil, že daň bude osobou, která toto zboží pořídila, řádně zaplacená.

(2) Oprávněný příjemce ručí za nezaplacenou daň pouze do výše daně vypočtené ze základu daně odpovídajícího ceně obvyklé včetně spotřební daně.

(3) Správce daně může oprávněného příjemce vyzvat k prokázání, že přijal veškerá opatření podle odstavce 1.

(4) Oprávněný příjemce může využít zvláštní způsob zajištění daně; využije-li oprávněný příjemce této možnosti, hledí se pro účely zvláštního způsobu zajištění daně na a) oprávněného příjemce jako na příjemce zdanitelného plnění, b) osobu, která pořídila zboží z jiného členského státu, které podléhá spotřební dani, a která dodala toto zboží třetí osobě, jako na poskytovatele zdanitelného plnění.

27. Podle § 109 odst. 1 zákona o DPH plátce, který přijme zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku uskutečněné jiným plátcem nebo poskytne úplatu na takové plnění (dále jen „příjemce zdanitelného plnění“), ručí za nezaplacenou daň z tohoto plnění, pokud v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění nebo poskytnutí úplaty na takové plnění věděl nebo vědět měl a mohl, že

a) daň uvedená na daňovém dokladu nebude úmyslně zaplacená,

b) plátce, který uskutečňuje toto zdanitelné plnění nebo obdrží úplatu na takové plnění (dále jen „poskytovatel zdanitelného plnění“), se úmyslně dostal nebo dostane do postavení, kdy nemůže daň zaplatit, nebo

c) dojde ke zkrácení daně nebo vylákání daňové výhody.

28. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2018, čj. 5 Afs 60/2017-60:

I. Požadavek evropské judikatury týkající se prověřování věrohodnosti obchodních partnerů v řetězci nelze extenzivně a bezmezně rozšiřovat. Taktéž nelze extenzivně dovozovat, že se má jednat o nekonečně dlouhý řetězec osob, kam až by měla povědomost osoby povinné k dani, která zdanitelné plnění uskutečnila a její „obezřetnost“ sahát.

II. Znakem podvodu ve smyslu evropské judikatury je zjednodušeně řečeno skutečnost, že jeden z účastníků daně neodvede a další si ji odečte; tím v podstatě dochází k narušení daňové neutrality. Nelze však stricto sensu za „jednoho“ a „dalšího“ automaticky považovat „kteréhokoli“ z účastníků v řetězci obchodů, ale vždy je třeba hledat skutkové souvislosti a příčinnou souvislost mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu a prokázáním vědomosti o skutečnostech svědčících možnému podvodnému jednání za

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

účelem vylákání odpočtu na dani mezi těmito subjekty. Opačným způsobem by byla zcela nepřipustně zakládána objektivní daňová odpovědnost kteréhokoli subjektu zapojeného v obchodním řetězci a odpovědnost za pohyb a osud zboží.

III. Uvedené případy je třeba zásadně odlišovat od zákonného institutu ručení, zakládajícího solidární odpovědnost za podvod (viz čl. 205 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, § 109 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty); odepření nároku na odpočet daně je třeba striktně odlišovat od ručení za daňovou povinnost jiné osoby. Jak odpočet daně, tak i ručení totiž podléhají různým podmínkám a ustanovením směrnice o DPH.

IV. Má-li být daň správně stanovena (§ 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), zahrnuje to samozřejmě i to, že je stanovena právě tomu, komu daňová povinnost v té které výši ze zákona svědčí. Při výběru daní při respektování zákonných jakož i ústavně vymezených limitů nelze akceptovat přístup správce daně, který postupuje tak, že daň vyměří fakticky „komukoli“, resp. upřednostňuje její vybrání u toho daňového subjektu, u něhož je to z hlediska vymahatelnosti práva jednodušší a je zjevné, že daňový výnos bude zaručen.

V. Skutečnost, že daňový subjekt mohl vědět, měl vědět či dokonce přímo věděl o veškerých popsáných objektivních okolnostech (týkajících se osob a dílčích transakcí od jeho smluvního dodavatele odlišných), které následně žalovaný zjistil, a z čeho tak žalovaný usuzuje, prokazuje zásadně vždy správce daně. Pokud daňový subjekt předestře své verze podložené relevantními skutečnostmi o tom, že obchodní transakce či některé její části byly v rámci jeho běžné obchodní praxe standardní, je naopak na správci daně, aby přesvědčivě odůvodnil, že se o běžnou obchodní praxi nejednalo a na základě čeho tak usuzuje.

29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. listopadu 2017, čj. 4 Afs 140/2017-54, pokud je daňový subjekt na základě pravomocné výzvy povinen jako ručitel (§ 109 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) zaplatit daň z přidané hodnoty, nelze tuto daň pokládat za daň, u které dosud neuplynul den splatnosti nebo která nebyla dosud stanovena, a nelze proto vůči témuž daňovému subjektu pro tuto daň vydat zajišťovací příkaz (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu).
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2018, čj. 5 Afs 78/2017-33, samotná skutečnost, že § 109 odst. 2 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, na rozdíl od odstavce 1 uvedeného ustanovení, zavinění nepresumuje, neznamená, že je možno odhlížet od podmínek, za nichž může být uplatněno ručení ve smyslu evropského práva.

Poskytnutí úplaty příjemcem zdanitelného plnění zcela nebo zčásti bezhotovostním převodem na účet vedený poskytovatelem platebních služeb mimo tuzemsko bez dalšího, nemůže samo o sobě založit ručitelský vztah; aby ručení mohlo být uplatněno, musí k samotnému provedení platby přistoupit další okolnosti, ze kterých bude zjevné, že osoba povinná k dani, která úplatu na účet mimo tuzemsko uskutečnila, věděla či mohla vědět, že záměrem takto směřované platby mimo tuzemsko je právě nezaplacení daně.

31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. dubna 2016, čj. 4 Afs 294/2015-23:

I. Úmysl poskytovatele zdanitelného plnění dostat se do postavení, kdy nemůže daň zaplatit, vyjadřuje jeho psychický vztah k jedné ze skutečností uvedených v § 109 odst. 1

písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, na jejichž základě vzniká ručení za nezaplacenou daň z tohoto plnění příjemcem zdanitelného plnění.

II. Za situace, kdy poskytovatel zdanitelného plnění neuhradí cenu díla za vybudování fotovoltaické elektrárny a její uvedení do provozu na základě smlouvy o dílo a následně kupní smlouvou prodá movité věci tvořící součást technologického vybavení téže fotovoltaické elektrárny jiné společnosti, se kterou se téhož dne dohodne na odložení kupní ceny až do převodu licence k výrobě elektrické energie, musí být poskytovateli zdanitelného plnění zřejmé, že nebude mít dostatek finančních prostředků na zaplacení daně z přidané hodnoty z tohoto plnění [§ 109 odst. 1 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty].

32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2014, č. j. 4 Afs 223/2014 – 36, stěžovatelka, která přijala zdanitelné plnění od obchodního partnera, o němž věděla, že ukončil svou hlavní podnikatelskou činnost a není schopen plnit své závazky, a která namísto zaplacení započítala vůči tomuto plnění svou pohledávku, se podle § 109 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, stala ručitelem za nezaplacenou daň z tohoto plnění.
33. Městský soud v Praze se při svém rozhodování řídil citovanou ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V inkriminované věci je nesporné, že žalobce koupil od společnosti Caimen development s.r.o., IČ: 289 82 681, dne 15. 6. 2012 osobní automobil VW Passat Variant za částku 190.000 Kč + DPH ve výši 20%, tedy 38.000 Kč, a že zaplatil částku v hotovosti a obdržel příjmový doklad. Rovněž je nesporné, že prodávající společnost Caimen development s.r.o. podala opožděně dne 24. 9. 2012 přiznání k DPH za II. čtvrtletí 2012, v němž vykazovala vlastní daňovou povinnost ve výši 190.105 Kč, která nebyla v zákonné lhůtě uhrazena, resp. nebyla uhrazena vůbec.
34. Žalobce v inkriminované věci nesouhlasil se stanovenou výší DPH 38.000 Kč, nicméně soud musel tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť otázka výše dlužného DPH není předmětem napadeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 6. 2015, č. j. 21692/15/5300-22441-711458.
35. Správce daně po žalobci vyžadoval z titulu jeho ručitelství v inkriminované obchodní transakci zaplacení dlužné DPH 38.000 Kč, soud vychází ze skutečnosti, že pokud obchodní případ proběhl, tak jak by proběhnout měl, zejména po stránce daňové, tak by prodejce osobního automobilu zn. VW Passat Variant, tj. společnost Caimen development s.r.o. daň ve výši 38.000 Kč, odvedla daňové správě a odvedla by ji právě v této výši. Jak je zřejmé z výzvy ze dne 10. 9. 2014 a z celého toho průběhu daňového řízení, správce daně po žalobci nepožadoval nic víc, než právě tuto dlužnou částku 38.000 Kč, na kterou s přihlédnutím k předpisům o DPH má stát nárok. Městský soud v Praze má za to, že úvahy žalobce o tom, že po něm neměla být vyžadována celá dlužná daň, nýbrž jenom rozdíl mezi daní vyplývající z tohoto obchodu a mezi tím, co bylo vyměřeno při tom předchozím převodu, tedy původního prodejce na společnost Caimen development, jsou zcela nesprávné. Koneckonců společnost Caimen development s.r.o. sama vyplnila své přiznání k DPH za III. čtvrtletí 2012 s touto daňovou povinností a kdyby řádně plnila své daňové povinnosti, tak by do státního rozpočtu odvedla právě 38.000 Kč, tedy částku, kterou stát po žalobci, jako ručiteli požadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

36. Napadeným rozhodnutím je vypořádáno odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 5495077/14/2003-25201-108440, - výzva ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ve výši 38.000 Kč. Předmětem je tedy zákonná povinnost ručení za nezaplacenou DPH dlužníkem, tj. společností Caimen development s.r.o., podle přiznání k DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2012, která nebyla v zákonné lhůtě uhrazena.
37. Žalobce v podané žalobě potvrdil, že od dlužníka koupil dne 15. 6. 2012 osobní automobil VW Passat Variant za částku 190.000 Kč bez DPH, přičemž DPH ve výši 20% činila 38.000 Kč, a že zaplatil částku v hotovosti a obdržel příjmový doklad. Soud ověřil z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, že Mgr. R. L., LL. M., MBA, nar. xxx, byl jediným jednatelem společnosti Caimen development s.r.o., IČ: 289 82 681, v období od 15. 12. 2011 do 5. 12. 2012, a společníkem téže společnosti v období od 6. 2. 2012 do 18. 2. 2012. To znamená, že dne 15. 6. 2012, kdy došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, byl nejen kupujícím, ale současně i jako jediný jednatel společnosti Caimen development s.r.o. i prodávajícím, a tedy jediným zástupcem povinného daňového subjektu. V inkriminované době tedy věděl nebo vědět mohl a měl, jaká je finanční situace daňového subjektu, jehož byl jediným jednatelem a společníkem.
38. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 6. 2015, č. j. 21692/15/5300-22441-711458., žalovaný mj. uvedl, že předmětem sporu je otázka, zda odvolatel věděl nebo vědět mohl a měl, že daň uvedená na daňovém dokladu nebude úmyslně zaplacená. Vyložil ustanovení čl. 205 směrnice Rady 2006/112/ES, jakož i ustanovení § 109 a § 108a zákona o DPH. Vysvětlil pojmy „věděl nebo vědět měl a mohl“ a provedl tzv. „znalostní test“ ohledně vědomosti určitých skutečností. Poukázal na skutečnost, že dne 15. 6. 2012 uzavřeli dlužník jako prodávající a žalobce jako kupující kupní smlouvu o koupi ojetého osobního automobilu zn. VW Passat Variant za cenu 190.000 Kč + DPH 20%. Dne 15. 6. 2012 vystavil dlužník daňový doklad č. 2012040 s datem zdanitelného plnění ke dni 15. 6. 2012 v celkové výši 228.000 Kč, včetně 20% DPH ve výši 38.000 Kč. Výsledná daňová povinnost dlužníka za zdaňovací období II. čtvrtletí 2012 nebyla uhrazena. Správce daně v souladu s právními předpisy přistoupil k vymáhání a vydal exekuční příkaz, který nabyl právní moci dne 21. 11. 2012. Následně dne 15. 8. 2013 zaslal správce daně dlužníkovi předvolání ohledně projednání jeho daňového nedoplatku, na což dlužník nereagoval. Dne 6. 9. 2013 vyzval správce daně dlužníka k podání prohlášení o majetku, na tuto výzvu rovněž dlužník nereagoval a daňový nedoplatek nezaplatil.
39. V rámci odvolacího řízení žalovaný doplnil dokazování. Především ověřoval bankovní účty dlužníka - společnosti Caimen development s.r.o. a dne 13. 5. 2015 vyzval UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. k poskytnutí údajů o jejích účtech. Dne 19. 5. 2015 banka sdělila, že dlužník měl v tomto peněžním ústavu založen jeden účet, který byl již ke dni 18. 5. 2015 zrušen. Z bankovního výpisu tohoto účtu za období od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2012 vyplývá, že kromě jedné bankovní transakce od společnosti BATIDERA s.r.o., byla na účet připsána částka pouze od správce daně. Příchozí platby byly vybírány žalobce, který byl od 6. 2. 2012 do 18. 12. 2012 jednatelem a společníkem dlužníka.
40. Žalovaný dále zjistil, že žalobce za rok 2011 ani za rok 2012 nepodal přiznání k silniční dani, pokud by totiž používal osobní automobil zn. VW Passat Variant, který byl

předmětem transakce, pro samostatnou činnost, bylo by jeho povinností z něj platit silniční daň. Z tohoto negativního zjištění žalovaný dovodil, že tedy není jasné, pro jaké účely žalobce zmíněný osobní automobil pořídil. Správce daně žalobce předvolal dne 17. 5. 2015 jako osobu zúčastněnou na správě daní, ale žalobce se dne 22. 5. 2015 omluvil s tím, že náklady na cestu z Plzně do Prahy jsou neúměrně vysoké. Nebylo tak zjištěno využití osobního automobilu zn. VW Passat Variant žalobcem.

41. Z uvedených skutečností žalovaný dovodil, že žalobce věděl nebo alespoň měl a mohl vědět, že daň uvedená na daňovém dokladu č. 2012040 nebude zaplacená. Městský soud v Praze musel tomuto závěru žalovaného přisvědčit, neboť žalobce svou žalobou, ani svým vyjádřením při jednání dne 28. 8. 2018 tento závěr nevyvrátil.
42. Žalovaný sepsal o všech zjištěných skutečnostech materiál „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 10. 6. 2015 a odeslal žalobce. Žalobce reagoval podáním ze dne 15. 7. 2015, a to žádostí o navrácení v předešlý stav, v níž tvrdil, že mu výzva byla doručena až dne 7. 7. 2015, kdy se přihlásil do datové schránky. Žalobce tvrdil, že mu žalovaný odeslal výzvu do chybné datové schránky, a proto nemůže jít o doručení fikcí. Žalobce žádost odeslal z datové schránky bijhvx4.
43. Ve správním spise je založena informace ze Seznamu držitelů datových schránek Ministerstva vnitra, v němž se uvádí: R. L., adresa P., R. 1718/16, typ datové schránky fyzická osoba, identifikátor datové schránky x, příjem poštovních datových zpráv ano.
44. Městský soud v Praze se soud zabýval správností, resp. nesprávností doručování jak iniciální výzvy Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 5495077/14/2003-25201-108440, ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, tak i dalších písemností adresovaných žalobci, tedy, zda byly doručovány do správné datové schránky, tedy datové schránky fyzické osoby podnikající.
45. Pokud jde o iniciální výzvu ze dne 10. 9. 2014, dospěl soud k závěru, že otázka, zda byla nebo nebyla doručena do správné datové schránky, není podstatná. Z obsahu správního spisu a dalšího postupu je totiž zřejmé, že žalobce se seznámil s obsahem výzvy, na tuto výzvu reagoval odvoláním a o tomto jeho odvolání bylo rozhodnuto v řádném odvolacím řízení. Procesní okolnost, zda se dostala výzva ze dne 10. 9. 2014 do dispozice žalobce doručením správným do datové schránky fyzické osoby podnikající, anebo nesprávným do datové schránky fyzické osoby, nezkrátila nikterak žalobcova práva. Odvolací finanční ředitelství se s žalobcovým odvoláním vypořádalo věcně a žalobce tedy nebyl nijak zkrácen na svém procesním právu v souvislosti s doručováním. Pokud jde o doručování dalších písemností, resp. sdělení či výzev, soud konstatuje, že ze spisu vyplývá, že orgány finanční správy provedly šetření ve věci datové schránky na jméno žalobce a ve spise je založena informace, že na jméno a příjmení R. L., adresa bydliště R. 1718/16 v P., existuje datová schránka s identifikátorem x. Do datové schránky s tímto identifikátorem pak byla doručována další sdělení či výzvy žalobci, a na které žalobce reagoval. Soud považuje za podstatné, že sám žalobce vůči finančnímu úřadu reagoval právě z této datové schránky.
46. Městský soud v Praze má tedy za to, že ani tímto dalším doručováním do této datové schránky nemohl být žalobce nijak zkrácen na svých právech, když tuto datovou schránku používal sám, činil z ní podání vůči orgánům daňové správy. Žalobní námitky týkající se

otázky doručování a používání datové schránky proto soud musel odmítnout jako neodůvodněné.

47. Žalobce namítal chybné rozhodování ve věci jeho žádosti ze dne 7. 7. 2015 o navrácení lhůty v předešlý stav. Nicméně podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný správní orgán

nepochybil, když žádosti nevyhověl a svůj názor sdělil v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 8. 7. 2015. Žalovaný odkázal na ustanovení § 115 odst. 3 daňového řádu a srozumitelně vysvětlil důvody, pro které nebylo vyhověno žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. Vysvětlil, proč nebyla shledána existence tzv. závažných důvodů.

48. Pokud se žalobce domáhal výsledku svědka A. B., od něhož společnost Caimen development s.r.o. původně dne 28. 5. 2012 osobní automobil VW Passat Variant za částku 208.000 Kč, včetně DPH 20% ve výši 34.666,67 Kč, koupila, musel soud tuto žádost odmítnout, neboť tento výsledek nemohl přinést relevantní informace týkající se podstaty věci, tj. uskutečnění jiného zdanitelného plnění, jakož finančního stavu dlužníka společnosti Caimen development s.r.o.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil začátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu